

המראה הארבעים ואחד

"היום השישי"

"אקבל בתדרי לבי

את הילדים ואת הנשמות הצנועות, כדי שישמרו

חיבה מיוחדת לאבינו שבשמיים."

ה 30 בדצמבר 1975 ב 17:30 - היום השישי.

קודם האור הופיע.

ישו איחר במקצת, הוא הופיע לפני רק כאשר פרעתי בדרך לפני האור.

קרניים אדומות ולבנות יוצאות מלבו.

הוא מושיט את ידו אל הקהל ואומר :

"היום השישי,

אקבל בחדרי לבי את כול הילדים ואת הנשמות הצנועות,

כדי שישמרו חיבה מיוחדת לאבינו שבשמיים."

"אבינו", שאני אומרת לבדי וגם את שלושת 'אני מצדיעה לך

מרים", אחר כך :

"דרך תאוותך הפואבת, אדון..."; תפארת לאל... שלום

ושמחה..."; הצטלבו.

אולי אשכח שישו היה אומר לי זאת כול פעם.

אחר כך ישו נעלם.

המראה הארבעים ושתיים

"היום השביעי"

"אמרי לאיש שרותי המשפט בעיר הזאת שהאל מצווה

אותו להחזיר לכנסייה את האדמה שתהיה בבעלותה."

ה 31 בדצמבר 1975 ב 17:15 - היום השביעי.

אני רואה את האור. ישו מופיע כרגיל, הידיים מושטות אלי ; הוא מניח את ידו

השמאלית על לבו, משם יוצאות קרניים אדומות ולבנות ; ידו מושטת לקהל.

אני חוזרת על דבריו :

**"היום השביעי,
 אעניק חסדים שונים לאלה שיודעים את המסר שלי,
 ויתמידו עד הסוף."
 "אבינו..."; אני מצדיע לך מרים... (שלוש פעמים)
 "דרך תאוותך הפואבת, אדון..."
 "תמארת לאל..."; שלום ושמחה, על הארץ לאנשים שהוא
 אוהב אותם."**

ברגע זה, הקרניים נעלמות. שמלתו חוזרת למקומה וידיו שוב מושטות אלי.
 בלי להדגיש לחזור על דבריו, ישו אומר לי :

**"בעוד שלושה ימים, לכי לומר לאיש שרוזי המשפט של
 העיר הזאת שישו מנצרת גבר על המוות, שמלכותו נצחית,
 ושהוא בא לנצח את העולם ואת הזמן.
 אם ישאל אותך, מי שולח אותך, תאמרי לו שזה ישו
 מנצרת, בן האיש שקם לתחייה.
 הביאי לו את המסר, שידע אותו."**

**"אמרי לו שהאל מצווה אותו להחזיר לפנסייה את הארמה,
 שתהיה בבעלותה."**

אמרתי לישו : "אבל, אולי לא יקבל אותי בסבר פנים יפות ?"
 ישו חייך אלי ואמר לי :

**"מראהו יהיה קסוח, אך לבו ישתנה ; כבודו ימנע ממנו
 להיראות כך."**

עניתי : "אדון, אעשה רצונך." ישו נעלם.

האדון הכומר לא היה במראה הזה. בשבובו, האחות Bruno מסרה לו את המסר

שהיא כתבה בהיעדרו.

כוונתי היתה נחושה ללכת לראות את ראש העיר, כפי שישו ביקש ממני, אבל האדון

הכומר, שוב אסר עלי ללכת.

הוד מעלתו לא היה, ואי אפשר היה לעשות דבר בלי לשאול את דעתו.
 למי לציית ? לישו או לכנסייה ?
 זאת הפעם השנייה שאיני מצייתת לישו.
 האדון הכומר מונע ממני כול פעם, אבל אני יודעת שחשוב מאוד לציית.
 ביום הזה איני יודעת למה, הלכתי לקפלה, יצאתי ממנה שלווה.
 זה עתה מצאתי את השלווה, וחשבתי לא לעשות דבר בלי הרשות של האדון הכומר,
 של הכנסייה.¹²

המראה הארבעים ושלושה

“היום השמיני”

“אקל על נשמות המצרף,

דמי יכבה את פויותיהן.”

1 בחודש ינואר 1976, ב 17:40 - היום השמיני.

האור, ואני רואה מייד את ישו מניח את ידו השמאלית על לבו, משם יוצאות קרניים
 אדומות ולבנות. אני חושבת שהאדומות רבות יותר ; הן כמו דם הפורץ ממעיין, מעיין
 החיים, הן חיות, עולות במקצת ומתפשטות לרוחב כלפי מטה, כמו מים ניתזים על דשא ;
 הן מתחדשות ללא הרף.

כמו הימים הקודמים אני חוזרת בקול על מה שאומר לי ישו.

“היום השמיני,

“אקל על נשמות המצרף, דמי יכבה את פויותיהן.”

“אבינו...”, אני מצדיעה לך מרים...” (שלוש פעמים)

“בתאוותך הפואבת, אדון ...”

“תפארת ושמחה על הארץ, לאנשים שהוא אוהב אותם.”
 אחר כך ישו מסיר את ידו מלבו והקרניים נעלמות כמו בפעמים הקודמות.
 הוא אומר: **“הצטלבי.”**, מחיך אלי ונעלם.

המראה הארבעים וארבעה

“היום התשיעי”

**“אחמם את הלבבות הקשים ביותר,
 את הנשמות הקפואות, אלה הפוצעות
 את לבי באופן הקשה ביותר.”**

יום שישי 2 בינואר 1976, ב 17:53 - היום התשיעי.

זה היום התשיעי והאחרון של תפילת תשעת הימים.
 האור, ואחר כך ישו מופיע כרגיל, הקרניים האדומות והלבנות יוצאות מלבו.
 אני חוזרת בקול על מה שהוא אומר לי:

“היום התשיעי,

**אחמם את הלבבות הקשים ביותר, את הנשמות הקפואות,
 אלה הפוצעות את לבי באופן הקשה ביותר.”**
**“אבינו...”, “אני מצדיעה לך מרים...” (שלוש פעמים),
 “דרך תאוותך הפואבת...”, תפארת לאל...” “שלום
 ושמחה...”**

אחר כך ישו אומר:

**“אמרי זאת בקול רם”, ואני חוזרת על כול משפט אחריו.
 “אני מבטיח לנשמות שיחזרו בתשובה לרגלי הצלב
 המפואר ושיאמרו כול הימים את התפילה שלימדתי אותן,
 שבחיים האלה, השטן לא ישלוט**

בהן, ושלכול זמן של סומאה, ברגע אחד, הם ייפסקו לטהורים ויהיו בני האל לנצח.

אבי, שרחמיו הם ללא גבול, רוצה להציל את האנושות הנמצאת על פי הפחת.

במסר הסופי הזה, עליך להתפונן.

”הצטלבי” (אני עושה זאת).

אחר כך ישו מוריד את הידיים ואומר לי (בלי להדגיש לומר זאת בקול):

”בלי לומר מילה, הרהרי בלבך את המילים ששמעת. למרות הזמן שיחלף, אמונתך צריכה להישאר איתנה.”

ישו מחייך אלי ארוכות ונעלם.

הנה תשעת הימים הנפלאים האלה הגיעו לקיצם.

המילים האחרונות שישו אמר לי זה עתה, נסעו בי תחושה, שלא במהרה אראה אותו שוב. הימים, השבועות, החודשים חולפים. ישו אינו מופיע עוד. המסר שלו, הסתיים, כנראה.

אבל למרות המסר שישו ביקש ממני להודיע לעולם, ושעל הכנסייה להכיר, אני נשארת בשלוה הגדולה, שישו השאיר אותי לפני שעזב אותי.

אני מתפללת למען כול אלה, שעליהם מוטלת החובה להודיע לעולם את המסר הכה חמור של ישו.

אני מתפללת למען כול אלה המפקפקים. שישו יאיר אותם, כדי שדברי הנבואה של ישו, שיצאו מפי, יישמעו, ושכול בקשתו תתמלא.

... הוי אלי, שמלכותך תגיע.

אבל, קודם, עשה כך שהמסר שלך יופץ בעולם כולו, כדי שבכול בית של ארצנו הקטנה, התפילה שלימדת אותי תיאמר באמונה ובביטחון גדולים.

אדון, הפץ בעולם כולו את אוצרות רחמיך הגדולים. אמן.

ישו עדיין נוכח בלבי, במיוחד אחרי כול התייחדות. מאז ה 12 באפריל 1970, ישו

מתגלה אלי בלחם הקדוש המקודש.

כאשר אמר לי יום אחד : "אפקוד אותך עד להקמת הצלב המפואר", אולי גם, באופן כזה ימשיך לבקרני, כי אחרי כול התייחדות, אני חשה את נוכחותו ואת השמחה הנפלאה שהוא מעניק לי. אחרי כול התייחדות אני מבקשת מישו, בתפילה שחיברתי בעזרת רוח הקודש : אדוני ואלי,

הודיע לכול אלה המקבלים אותך, בהתייחדות הקדושה, את השמחה הרוחנית שהענקת לי, שישאבו, כמוני, בכול התייחדות, את השמחות האמיתיות של נוכחותך. תן לכול אלה המקבלים אותך, את האהבה הנפלאה, את השמחה הלא מובנת שיש בי זה כמה חודשים,

עשה כך, שכול אלה המתייחדים איתי ירגישו אותה האהבה וההתלהבות לאדוני ישו.

אמן.

13 המראה הארבעים וארבעה (ב)

"לא הרגשתי את עצמי מועולית השמימה".

ביום שישי 10 בדצמבר 1976, הזמנתי את Gérard לבוא לקפלה.

אחרי עשרים דקה של התייחדות, ראיתי את "שר המלאכים מיכאל" יוצא מהקירמסמאל לארון הקודש. הוא אמר לי :

"אני מברך אותך בשלום, אמרי ל Gérard, שאני מונה אליך

Gérard, אתה שקיבלת את המסר באהבה כה גדולה, עשה מה שמצפונך יכתיב לך אחרי כול התייחדות. היה מובל על יד האל.

לא ייקראו בני האל,¹⁴ כול אלה, שלא ירצו לשמוע את המסר." הייתי אמנם בקפלה, אבל לא חשתי שאני מועולית השמימה, כמו כאשר ישו הופיע לפני.¹⁵

הערת ההוצאה : במהדורה הראשונה Gérard כותב (עמ' 41) " בעקבות בואו של מיכאל הקדוש ב 12.10.76 (עמ' 51), ל Mad. היה מראה של שלושת הצלבים ושל ביטול שני הקיצוניים". התוכנית רושמת 42 מטרים כקוטר הבסיס ו 288 מטרים (123+42+123) לריצוף ו ולא ה 21 ו ה 60 מ".

"רואים אם כן, עם תוספת קלה באיחוד, לעשות את הצלב מ 7 מסגרות מרובעות של 41 מטרים לקורה הרוחבית +... 18 מרובעים של גובה כללי." בפסגה, הקוטר הנרשם הוא של 41 מטרים.

המראה הארבעים ותמישה
”הוא נותן את חסדו לכול השומעים אותו
ומכריז מאושרים אלה שיודיעו
את המסר שלו ויבצעו אותו.”

יום שישי 1 ביולי 1977

האדון הכומר הלך ל Caen (או Bayeux) לראות את ההגמון. גם האחות Bruno לא היתה. הייתי רק עם הגברת T. ברגע זה בקפלה.
 רעש (47) של שבירה ושר המלאכים מופיע, משמאל למקום הלחם הקדוש ; אני פורעת בדרך לפניו, אבל הוא מסמן לי בידו השמאלית, החופשייה, להתקדם לקראת מקום הלחם הקדוש.
 אני, אם כן, קמה, וברגע שבו אני פורעת ברך לפניו, הוא מטיל קרניים אדומות ולבנות בלי שאני רואה אותו.
 ישו, אמנם כאן, כי אני מרגישה את עצמי ספוגה מקרניו.

שר המלאכים אומר לי : **”אני מברך אותך בשלום.”** הוא מברך אותי
 בראשו ואומר לי :

”בת דתייה בוערת מרחמים, האל קבע בפנסיותו :

1. שליחים,

2. נביאים,

3. רופאים,

וכול אחר שהוא בוחר.¹⁶

אבל אתם, בעולם הזה היום, שליח ונביא, פעלו עם כול אחד על פי לבכם ; המנחם מנחה אתכם.
האל הודיע מה יקרה מחר בשחר, בהעידו על כול מה שראיתם, שמעתם ונגעתם מישו.
אבל ארור העולם בגלל הפמרים הנחפזים הלוחמים ומסרבים.
האל פועס נגד אי הציות וכעסו אכזרי.

אבל ישו, הרך, התכם, אהבתו לאנשים פה גדולה שהוא רוצה לגאול אותם למרות הפול, פי הדור הזה, הוא הדור הצבוע והרע ביותר, אבל בגלל הפמרים הלא פעילים, ומשום שהגיע היום שבו האל צריך לשפוט את העולם, הוא נותן את חסדו לכול השומעים אותו, ומכריו מאושרים אלה שיודיעו את המסר שלו ויבצעו אותו.¹⁷

אבל, את, Madeleine, שהוטל עליך למסור אותו לכומר, שמעי אותו והתקשרי איליו.

הישארי בשלווה שישו העניק לך, היוהרי בלבך והתפללי, התפללי, כי ישו בוכה על הדרדרות פנסייתו."

¹⁸ שר המלאכים נעלם, ואחר כך הקנניים הסובכות את ארון הקודש:

המראה הארבעים ושישה

”התואילי בטובך למסור את פול כתבי היד שלך
לפומר שמונה על ידי האיש.”

יום שישי 2 בדצמבר בקפלה.

אחרי האור, הקרניים יוצאות מלחם הקודש ואני שומעת קול האומר לי :

”התואילי בטובך למסור את פול כתבי היד שלך לפומר

שמונה על ידי האיש.”

עשיתי זאת.

המראה הארבעים ושבעה

”השטן מפתה אותך.” “את, Madeleine,
את הסימן הנראה היחיד למסר שלי,
לא תשגי עוד.”

יום שישי 3 בפברואר 1978 ב 18:15.

הלכתי לקפלה אחרי הצהוריים מהשעה 14 עד השעה 16 לעבוד את ישו. חזרתי

בשעה 17:30 לאחר שנתתי את ארוחת הארבע לילדים שחזרו מבית הספר.

אני חושבת שנמשכתי לקפלה, בשעה הזאת. אני שומעת את פעמוני הכנסייה

מצלצלים ב 18:15.

¹⁹...L. היתה רק אישה מבוגרת, גברת.

אני מתמוגגת משמחה, כי אני מבחינה באור המכסה את פול מקום לחם הקדוש, כמו

בפעמים הקודמות, זאת אומרת, שאין שום דבר, לא מקום לחם קדוש ולא מזבח.

אחר כך ישו מופיע, הידיים מושטות אלי כאילו לקבלני. הייתי פה מאושרת, כי לא
 ראיתי את ישו בכבודו ובעצמו מאז ה 2 בינואר 1976,
 (סוף תפילת תשעת הימים).
 ישו אומר לי :
"הצטלבי"

הוא נושא את עיניו השמימה, מביא את ידיו בגובה החזה ואומר :
"בשם אבי שבשמיים אני עומד לערוך סדר."
 השטן מסתה אותך. אחרי היום התשיעי של הבטחות שהבטחתי
 לאנושות, הוא בא לזרוע אי סדר במסר שלי. אבל שמעי זאת
 היטב :
 ישו מביט בי :

**"כאשר האל, האב, שולח את מיכאל המאושר, האור
 מקדים תמיד את בואו וזכרי את דברי : יבואו רוחות רעות
 בשמי, שיפתו אותך, ויבואו אף בבתים פמלאכי האור. אל
 תאמיני, הם מזבילים אותך שולל. היי מוכנה, הוזהרת. את
 חייה את העת שהשטן מתפרע בכול פוחו ; אבל הזמן קרוב
 מאוד, ואבוא לנצח את הרע."**

אחר כך ישו מוריד את הידיים כאילו לקבלני ואומר לי :
**"את, Madeleine, את הסימן הנראה היחיד למסר שלי,
 לא תשגי עוד."**
 מעתה, אני מצווה אותך, הצטלבי ברגע שהאור יופיע
 לפניך."

אחר כך הוא מביט בי שוב, מחייך אלי ואומר :
"אם זה השטן, באותו הרגע, הכול ייעלם."
 ישו מחייך אלי ארוכות, אחר כך הוא אומר לי :
"השלום ישכון בך."

ואז האפלה.

האחיות הלכו למסה של Brucourt ; הנחתי שהדלתות היו סגורות וחזרתי מהר הביתה לכתוב, הסתגרתי בחדר המקלחת ; רק הדלת הזאת נבעלת. יכולתי בקושי לכתוב, מה בכיתי. איזו עצבות היתה בלבי ; נתפתיתי על ידי השטן, וישו בטוב לבו בא לומר לי זאת. איך לא תיארתי לעצמי ? נכון שזאת לא היתה אשמתי היות שלא הייתי מודעת. ודאי בגלל הדבר הזה ישו בא להזהירני, כדי שלא אכשל בפיתויי השטן. ישו הטוב, החכם, בא לגאול אותי ברחמי ובחסדו הגדולים. הוא אומר לי להצטלב כול אימת שאור יופיע לפני. לא אשכח זאת לעולם.

המראה הארבעים ושמונה

**”על ההר הקדוש והמבורך הזה, מקום שהוא בחר,
שכול דבר יתחדש.”**

יום שישי 7 ביולי 1978 בשעה 14:00 - בקפלה.

האור מופיע לפני במקום הלחם הקדוש, יותר רחב מהרגיל.

כמו שישו בקשני בפעם הקודמת, ואני אומרת :

”אם זה השטן, שייעלם.”

באותו הרגע שהצטלבתי וכשאמרתי את הדברים האלה, הרגשתי ששלווה ובטחון

ממלאים אותי.

אחר כך ישו מופיע, מחייך אלי ואומר לי :

”אמרי להם את אשר את רואה.”

אני אומרת, אם כן, בקול את אשר אני רואה :

“אני רואה את ישו יושב ; לפניו שולחן כמו המזבח, אבל המזבח שהיה בקפלה לא היה עוד ; זה היה שולחן כולו לבן, כמו אבן לבנה.
 על השולחן הזה, ספרים היו פתוחים, שישה או שבעה, איני יודעת בדיוק. אחר כך עוד ספר, גם הוא פתוח, שישו מחזיק בידיו.
 לאחר מכן הוא אומר לי :

“התואילי בסובך לומר זאת בקול :”

אני חוזרת על כול משפט :

“שימו לב, אתם המסתירים את דברי הנביאים שניתנו לכם, הספר שאני מחזיק בידי הוא ספר החיים,²⁰ שאבי נתן לי היכולת לפתוח אותו, וזה על ההר הקדוש והמבורך הזה, מקום שהוא בחר, שכול דבר יתחדש.

כאן תראו את העיר הקדושה, ירושלים החדשה.”²¹

“והנה יופיע משפן האל ביניכם. אבל אז, אלה הנאבקים והמסרבים את הדברים שהשמחה הצנועה ביטאה, יפז את חזיהם.

אתם, שביקשתיכם להודיע את המסר שלי, אתם מסוגלים להשאיר את העולם באי ידיעה על העתיד להתרחש בקרוב. אל תסמכו על דעתכם.

למה אתם נאבקים, כאשר נתתי לכם את החדש הפסקני שלי ? אנא, אני מבקש להאזין לי, רחמי עולים על גדות לבי.”
 ישו קם. השולחן נעלם. הוא מחייך אלי ארוכות, אחר כך הוא אומר לי :

“אמרי לפומר ולכול אלה שתמגשי את אשר ראית ושמעת ; תזכרי זאת פול היום.”

²² אחר כך ישו נעלם בבת אחת ואני שוקעת שוב באפלה.

המראה הארבעים ותשעה

"בפעם השלישית, Madeleine, אני מבקש ממך להיות שליחי במלאך את המשימה שהיטלתי עליך. אל תחששי, תהיה שנואה בגללי. אבל אחר כך, יעלו בנים של האור בעיר הזאת."

יום שישי 6 באוקטובר 1978 ב 09:15 - יום השישי הראשון בחודש, בקפלה של האחיות.

כמו כמעט כול ימי הלימודים, כאשר ליויתי את הילדים לבית הספר, אני הולכת לקפלה לבקר אצל ישו בארון הקודש. אני מגיעה בשעה 9; אני לבדי.

ב 09:15 בדיוק (הרבע ציצל בכנסייה), האור מופיע לפני. חשבתי ללכת לקרוא לאחות Bruno אבל לא היה לי פנאי :

ישו הופיע לפני, הידיים מושטות אלי, כאילו לקבלני, ובנימה עצובה, הוא אומר לי :

"הצטלבי!"

הוא ממשיך לחייך אלי, אחר כך, הוא מצרף את ידיו זו לזו, ובנימה עצובה הוא אומר :

"התפללי ועשי תשובה בלי לאות."

גימתו היתה חמורה. הוא אומר, בסוף אלי :

"בפעם השלישית, Madeleine, אני מבקש ממך להיות שליחי, במלאך את המשימה שהיטלתי עליך. אל תחששי, תהיה שנואה בגללי. אבל אחר כך יעלו בנים של אור בעיר הזאת."

אתרי דומייה :

"עוד היום את רואה אותי, אבל לא תראי אותי עוד, אמנם, אמשיך למקור אותך דרך גופי ודמי."

אחרי דומייה :

”אבל כאשר הצלב הזה יוקם על האדמה הזאת, תראי אותי שוב. כי ברגע הזה, אגלה לפנסיות את התעלומות הפתובות בספר החיים שנפתח זה עתה.

אמרי להגמון את אשר ראית ושמעת.”

אחר כך ישו מחייך אלי ואומר לי :

”למרות התחנונים שלי, אל תדאגי, יש בך חוכמה שאין לאיש עלי אדמות; השלווה והשקט שלך הם הסימנים הנראים לעין של דברי בעולם זה שבו הפעילות והתעוזה שולטות. שפניך ישקפו תמיד את הנוכחות הבלתי ניראית. אני אומר לך, צייתי לממונים עליך. עליו בלבד מוסלת החובה לעשות את רצון אבי, אבל הוי לעולם בספנה, פי הוא מאחר.”

אחר כך ישו מחייך אלי ונעלם.²³

המראה החמישים

”מיכאל שר המלאכים : 'בגלל אי ציות הכמרים, ישו נותן את חסדו לכול אלה שיודיעו את המסר שלו.' ”

הכומר L'Horset ואני החלטנו לערוך תפילת תשעת הימים עם כמה חברים.

תשעה ימים לאחר מכן, ה 6 באוגוסט 1982, יום שינוי קלסטר פניו של ישו.

אני מבחינה באור. אני מצטלבת כפי שישו ביקש זאת ממני.

אחר כך אני רואה את מיכאל, שר המלאכים, קצת משמאל לארון הקודש. הוא אומר

לי :

“אני מברך אותך בשלום,

האל, ברחמיו הגדולים, שולח אותי להעיד על האמת...

ביום התשיעי של ההבטחות לאנושות, השטן פיתה אותך

עד לבואי ביום הראשון של החודש השביעי.²⁴

רעש השבירה ששמעת היה אני, מיכאל, שירד מהשמיים

בצידי האל לגרש את הרוח הרעה הרודפת אחריו.

משום כך לא ראית את האור שהיה.

המחקה אותי, יוצא מן האדמה, אבל בגלל אי הציגות של

הכמרים, ישו נותן את חסדו לכול מי שיודיעו את המסך

שלו, כי העולם אינו צריך להישאר עוד באי הידיעה למה

שיקרה מחר בשחר. אבל התפללי, עשי תשובה, הרגע שבו

המחקה אותי יידחה קרוב.” ואחר כך הכול נעלם.

